

Geen alibi voor Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Geen alibi voor
Arendsoog*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1968

© P. Nowee, 1968

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1036 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1150 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1096 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Het begint slecht...

De stemming in de grote zaal van het ‘Dorwan Hotel’ was uitstekend. Daar was ook alle reden voor. De ranchers hadden een uitzonderlijk goed jaar achter de rug. Bob Stanhope – onze lezers beter bekend als Arendsoog – die dit jaar weer de leiding van het grote veetransport had gehad, was twee dagen geleden met gunstige berichten teruggekeerd. In jaren waren de prijzen die voor het vee betaald waren niet zo hoog geweest. Ja, de kudde had dit jaar een recordbedrag opgeleverd!

Harry Muston van de ‘Three Ears’ bood Lime Stew van de ‘Bow and Arrow’ een whiskey aan. Dit kleine voorval was tekenend voor de goede stemming, want iedereen wist dat Harry en Lime elkaar driehonderd vierenzestig dagen van het jaar nauwelijks aankeken!

De oude Pete Hensworth, die de veelzeggende bijnaam ‘de regelaar’ droeg, voelde zich zoals gewoonlijk geroepen het een en ander te organiseren. Hij wuifde met zijn hoed boven zijn hoofd en probeerde de aandacht te trekken. ‘Als we nu eens allemaal gingen zitten, dan kunnen we gelijk beginnen als Stanhope met het geld komt,’ riep hij zo hard hij kon. Niemand schonk aandacht aan hem en de stoelen, die rond de grote tafel stonden, bleven voorlopig nog leeg.

En toen kwam Arendsoog eindelijk. Er ging een gejuich op. Arendsoog hield lachend de tas omhoog, waarin het geld zat. Wat Pete Hensworth niet gelukt was, lukte hem wonderlijk snel. Hij hoefde slechts te gaan zitten om ervoor te zorgen dat alle stoelen in een mum van tijd bezet waren!

Arendsoog maakte de tas open en haalde de lijst eruit waarop de aantallen koeien stonden. ‘Sorry dat ik jullie even liet wachten,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik werd vlakbij het hotel opgehouden door een vreemdeling, die een paar inlichtingen over Dorwan wilde hebben.’

‘Geeft niets, Bob. Geeft niets,’ riep Ed Pokeston. ‘Zolang je mijn centen niet aan die vreemdeling hebt gegeven, vind ik het best!’

Er ging een gelach op.

Arendsoog sorteerde zijn paperassen. ‘De totaalopbrengst van de kudde was dit jaar...eh... zevenenvijftigduizend driehonderdenveertig dollar...’ Het gelach verstomde en er klonk een tevreden gemompel. ‘Als ik het goed heb uitgerekend wil dat zeggen dat elk dier gemiddeld...’ Hij zweeg, omdat de deur plotseling openging. Op de drempel stond sheriff Grisley. De rimpels in zijn gezicht waren scherpe, zorgelijke lijnen. Hij zag eruit als een afgeleefd, gebroken mens.

De stilte was tastbaar, toen de oude sheriff langzaam naar de tafel toe liep. Iedereen voelde, dat er iets vreemds aan de hand was. Grisley bleef achter de stoel van Ed Pokeston staan. Hij wees naar de tas. Zijn stem klonk vermoeid toen hij eindelijk sprak.

‘Zit in die tas het geld, dat je net bij de Bank hebt gehaald, Bob?’

Arendsoog, die Grisleys deputy (hulpscherm) was, knikte.

Grisley pakte de tas en klemde hem onder de rechterarm. ‘Ik... ik moet dit geld in beslag nemen, heren,’ zei hij dan. ‘En jij, Bob... Zou je met me mee willen gaan naar mijn kantoor...?’ Arendsoogs ogen werden groot. De aanwezigen werden onrustig.

‘Wat heeft dit te betekenen? Wat is er aan de hand? Dit is ons geld, Grisley,’ klonk het door elkaar.

Arendsoog stak een hand op en onmiddellijk werd het stil. ‘Vind je niet, dat wij recht hebben op een verklaring?’ vroeg hij zacht. Hij begreep absoluut niet wat zijn oude vriend bezielde.

Grisley keek hem aan, heel even maar. Toen sloeg hij de ogen neer. In die paar seconden echter had Arendsoog een groot verdriet of was het een grote angst gezien. Hij kende Grisley zo niet. Er moest iets heel ergs gebeurd zijn... Arendsoog kwam overeind en liep om de tafel heen. Naast Grisley bleef hij staan. ‘Wat is er in ‘s hemelsnaam aan de hand?’ vroeg hij dringend. Het scheen Grisley ontzettend veel moeite te kosten om de vraag te beantwoorden. Weer keek hij zijn hulpscherm aan en weer zag Arendsoog die vreemde blik in zijn ogen. Plotseling echter vermande Grisley zich. ‘Handell, de bankier, is dood,’ zei hij zacht. ‘Vermoord...’

‘Vermoord...!’ Arendsoog herhaalde het woord met hese stem. ‘Handell vermoord... Maar een kwartier geleden...’ Hij zweeg en keek verbijsterd naar Grisley. Er ging hem een licht op... Maar dat zou te gek zijn om los te lopen! Grisley zou hem toch niet verdenken...! Het was zo intens stil in het vertrek, dat de geluiden van de straat duidelijk hoorbaar waren. Arendsoog probeerde te denken, nuchter te denken... Het ging niet. De ideeën en gedachten tolden door zijn hoofd. Hij kon er

geen vat op krijgen. Ineens werd hij zich ervan bewust, dat de ogen van de ranchers op hem gericht waren. Verbeedde hij het zich of hadden zijn vroegere vrienden hem werkelijk al ingedeeld bij het gilde van de 'misdadigers'...? Nee, dat kon niet waar zijn.

'Ga je mee, Bob?' onderbrak Grisley zijn gedachtengang.

Arendsoog gaf geen antwoord, maar knikte vaag. Oh, waarom zei geen van de ranchers nu iets! Waarom stak niemand hem een hart onder de riem? Waarom klonk niet één bemoedigend woord? Hij was er nog steeds niet in geslaagd zijn gedachten te ordenen, toen hij naast Grisley het vertrek verliet. Er hamerde één allesoverheersende vraag door zijn hoofd... Waarom was Grisley rechtstreeks naar het hotel gekomen? De oude sheriff zou dit nooit gedaan hebben als hij niet beschikte over aanwijzingen...

Toen de voordeur van het hotel achter hem dichtviel, bleek weer eens hoe snel een gerucht zich kan verspreiden. Het is overdreven om te zeggen, dat het zwart zag in de hoofdstraat, maar er stonden toch zeker enkele tientallen mensen bijeen. Toen Grisley en Arendsoog het hotel uitkwamen, verstomde het geroezemoes. Arendsoog probeerde de mensen niet te zien, niet te horen wat zij zeiden.

'Dat is hem...! Wie zou dat ooit gedacht hebben... Zie je wel, het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen...'

Er werd een kind opgetild om het beter te laten kijken. Arendsoog versnelde zijn pas. Dit was in de ware zin van het woord 'spitsroeden lopen'! Hij slaakte een zucht van verlichting, toen de deur van Grisleys kantoor achter hem gesloten werd.

Met een woedend gebaar smeede de oude sheriff zijn hoed in de hoek van het vertrek. 'Sorry, Bob... Ik kon het niet helpen... Toen ik het hotel binnenging stond er nog niemand... Zouden de mensen ooit die verdraaide keubbels kunnen houden...?'

De woedeuitbarsting van zijn oude vriend deed Arendsoog goed. Hij kon weer glimlachen. Nu vroeg hij zich af waarom hij zo in paniek geraakt was. Hij had immers niets te maken met Handells dood. Toen hij de Bank verliet zat de bankier levend en wel achter zijn kassa! Maar waarom...

Grisley was gaan zitten. Ook hij voelde zich beter nu hij iets van de spanning had kunnen ontladen. Hij pakte een sigaar en bood Arendsoog er een aan, hoewel hij wist dat deze geen sigaren rookte. 'We zitten er mooi in, Bob,' zei hij dan somber. Arendsoog greep een stoel en plofte neer. 'Ik begrijp nog steeds niet waarom je mij ver-

denkt! Je weet net zo goed als...'

'Kalm, Bob! Kalm!' onderbrak Grisley hem. 'Natuurlijk verdenk ik je niet. Ik ben je vriend, dat weet je toch. Als vriend ken ik je t e goed om ook maar een seconde aan je te twijfelen. Maar ik ben hier in Dorwan ook nog iets anders... Ik ben sheriff en als zodanig móet ik je aanhouden...'

'Waarom... Heb je dan...'

Weer viel Grisley hem in de rede. 'Nogmaals, Bob, laten we kalm blijven. Anders komen we er nooit uit!'

'Sorry!' bromde Arendsoog. Hij schaamde zich voor zijn uitvallen.

'Je wilt weten of ik bewijzen heb, hè?' ging Grisley verder. Arendsoog knikte.

'Ik heb alleen de verklaring van een vreemdeling, die jou de Bank uit zag komen, toen hij naar binnen ging. Hij vond Handell dood achter zijn kassa en kwam onmiddellijk hier naar toe.'

Arendsoog had zich moeten inhouden om Grisley niet te onderbreken, maar nu hield hij het niet meer uit. 'Een vreemdeling? Een lange kerel met een noordelijk accent?'

'Ja! Ken jij hem?' vroeg Grisley verwonderd.

'Die kerel hield mij op toen ik het hotel wilde binnengaan. Hij vroeg of ik bekend was in Dorwan. Ik zei 'ja'. Toen wilde hij weten of er mogelijkheden waren om te werken in deze stad. Ik vroeg hem wat hij voor beroep had. Hij zei timmerman en ik verwees hem naar Shurkey. Ik had toevallig gehoord, dat hij iemand kon gebruiken. De vreemdeling bedankte me en ik ging het hotel in...'

Grisley had zwijgend toegelisterd. De uitdrukking van zijn gezicht werd echter steeds ernstiger. 'De vreemdeling waar jij het over hebt, was die gekleed in een grijs kostuum?'

'Ja! Ik herinner me nog, dat ik me er een moment over verbaasde hoe een werkloze timmermansknecht zo goed gekleed kon zijn.'

Grisley schudde het hoofd. 'Hier zit vuiligheid achter, Bob... Ik ruik het...'

'Wat bedoel je?'

'De vreemdeling, die jij sprak is ongetwijfeld dezelfde die de moord kwam aangeven. Ik heb hem verboden de stad te verlaten en zijn naam en dergelijke opgenomen. Hij vertelde mij dat hij Edward Roowey heette en dat hij... zakenman was...'

Arendsoog floot tussen de tanden. 'Je hebt gelijk, Grisley. Ik begin nu ook een vieze lucht te ruiken! Waar is die Roowey nu?'

‘Hij schijnt een kamer te hebben in het ‘Dorwan Hotel’. Ik heb nog geen tijd gehad om het te controleren.’

Arendsoog trok een wenkbrauw op. ‘Bedoel je... Wil je zeggen, dat je die kerel op zijn woord geloofde; hem rustig zijn gang liet gaan en de kans gaf ervandoor te gaan, terwijl je mij kwam... arresteren!’

‘Natuurlijk niet, Bob!’ stooft Grisley op. ‘Als er ook maar de minste twijfel bestond aan de beweringen van die Roowey hield ik hem vast. De moeilijkheid is echter, dat hij niet de enige is die jou de Bank uit heeft zien komen. Smith van de store aan de overkant en de jonge Beaming stonden vlakbij de Bank te praten. Zij hebben jou ook naar buiten zien komen. Ze durven er een eed op te doen, dat er tussen het moment, dat jij de Bank verliet en Roowey naar binnen ging niémand in- of uitgegaan is.’

‘Maar die Roowey dan! Hij is alléén binnen geweest. Kan hij...’

Grisley schudde het hoofd. ‘Beaming en Smith hebben gezien, dat hij de deur van de Bank opendeed, naar binnen wilde gaan, zich plotseling bedacht en toen begon te roepen. Smith en Beaming kwamen natuurlijk naderbij en samen deden ze de gruwelijke ontdekking... Nee, Roowey kan het niet gedaan hebben...’

‘Toch liegt hij,’ bromde Arendsoog. ‘Ik had de Bank al lang en breed verlaten, toen hij mij staande hield. Hij kwam van de andere kant van de hoofdstraat en kan mij dus nooit naar buiten hebben zien komen! Ik geef toe, dat hij daarna naar de Bank kan zijn gegaan, maar intussen waren er zeker drie of vier minuten verlopen!’

‘Ik geloof je graag, Bob. De moeilijkheid is, dat ik het bewijzen moet.’

‘Wat zeggen Smith en Beaming ervan?’

‘Zij hebben er geen flauw idee van hoeveel tijd er verliep tussen het moment dat jij naar buiten kwam en de vreemdeling naar binnen wilde gaan. Vergeet niet, dat ze stonden te praten! Smith zei woordelijk: één, twee misschien drie minuten... Daar heb je dus niets aan!’

Arendsoog zuchtte diep. ‘Als we nog even verder gaan begin ik zelf te geloven, dat ik iets met deze zaak te maken heb!’

‘Kop op, Bob! We komen er wel uit. We móéten eruit komen.’ Grisley legde zoveel nadruk op het woordje ‘moeten’, dat Arendsoog verwonderd opkeek.

‘Ik ben bang, dat de openbare aanklager, die deze zaak te behandelen krijgt nu niet één van je beste vrienden is, Bob...’ verklaarde Grisley zich nader.

‘Bunder?’

‘Ja!’

‘Dan kunnen we er inderdaad beter voor zorgen, dat de bewijsvoering waterdicht is,’ bromde Arendsoog. Hij dacht aan de dikke, eigen-gereide openbare aanklager. Als Bunder hem de voet kon dwars zetten, zou hij het niet laten! Het was al drie keer gebeurd, dat de openbare aanklager een ‘zekere’ zaak verloren had omdat Arendsoog op het laatste moment met bewijzen was gekomen, die een geheel nieuw licht op de betreffende zaak wierpen. En hoewel dus in feite de waarheid in die drie zaken had gezegevierd iets waarover de openbare aanklager zich zou moeten verheugen! -had Bunder Arendsoogs ‘bemoeizucht’ in het persoonlijke vlak getrokken. Uiterlijk deed hij poeslief tegen de cowboy, maar heel Dorwan wist dat hij zijn bloed wel kon drinken!

‘Begrijp je nu waarom ik zo’n haast achter de zaak zette?’ zei Grisley. ‘Ik wil alle feiten kennen vóór Bunder zijn dikke neus in de zaak steekt.’

‘O.K., Grisley. Je had gelijk.’

‘Laten we bij het begin beginnen en alle feiten naast elkaar leggen,’ stelde de sheriff voor. En toen Arendsoog instemmend knikte, ging hij verder: ‘Je ging dus naar de Bank om geld te halen? Dit geld.’ Hij klopte op de tas.

‘Ja. Er moeten zevenenvijftigduizend driehonderdenveertig dollars in zitten,’ antwoordde Arendsoog. ‘Het is de opbrengst van de grote kudde, die we naar Fort Hammering gebracht hebben. Natuurlijk liet ik mij daar niet in contanten uitbetalen. Het zou veel te gevaarlijk zijn om de lange rit terug te maken met zoveel geld bij me. Ik haalde dus een cheque op de Bank van Hammering en reisde met dat papiertje op zak hierheen. Eergisteren ben ik naar Handell toe gegaan en heb hem gezegd, dat ik de cheque vandaag zou komen innen. Handell had altijd voldoende kasgeld, dat weet je wel, maar ik wilde er zeker van zijn, dat hij me het gehele bedrag zou kunnen uitbetalen. Hij zei, dat hij ervoor zou zorgen en toen ik vanmorgen kwam en de cheque tekende betaalde hij inderdaad prompt uit.’

‘Dus die getekende cheque moet tussen de papieren van Handell zitten?’

‘Natuurlijk! Maar om verder te gaan. We maakten een praatje, terwijl ik het geld in deze tas deed. Toen verliet ik de Bank.’

‘Liep Handell met je mee naar de deur of zo?’

‘Nee, hij stond wel op, maar ik zei zoiets als ‘ik kom er wel uit’.

En dus bleef hij achter de balie. Ik stak regelrecht de hoofdstraat over naar het hotel. Vlak voor de deur werd ik staande gehouden door die vreemdeling. Nadat ik hem de inlichtingen gegeven had waar hij om vroeg, ben ik naar binnen gegaan. De rest weet je.'

Grisley trok aan zijn sigaar. 'Nu eens even logisch redeneren,' zei hij meer tegen zichzelf dan tegen Arendsoog. 'Jij hebt Handell niet vermoord. Daar ga ik van uit. Die Edward Roowey heeft het evenmin gedaan. Dat blijkt uit de verklaringen van Smith en Beaming. Dus...'

'... is er een onbekende "derde",' vulde Arendsoog aan. 'Tussen haakjes, Grisley, heeft niemand het schot gehoord?'

'Er is niet geschoten. De moordenaar gebruikte een dolk... Arendsoog beet op zijn onderlip. Het liefst zou hij er nu zelf op uit gegaan zijn om het zaakje eens grondig te onderzoeken.

Hij wist echter dat dit niet kon. Helaas...

Grisley stond op. Hij scheen Arendsoogs gedachten te hebben geraden. 'Je begrijpt wel, dat ik je niet kan laten gaan, Bob. Als je even door het raam kijkt zul je zien, dat de mensen op je staan te wachten. Het zijn net hongerende hyena's.' Hij zweeg even. 'Het is vreemd, maar de mensen schijnen er op de een of andere lugubere manier genoeg in te scheppen als er iemand van zijn voetstuk valt. Eerst plaatsen ze je er zelf bovenop en dan... In dit geval ben jij het. Ik ben er zeker van dat negen van de tien mensen daarbuiten erg op je gesteld zijn. En toch...'

'Het is de sensatie,' meende Arendsoog. 'We moeten daar maar niet te zwaar aan tillen, geloof ik.'

Grisley was het met hem eens. 'Ik zal je niet opsluiten, Bob, maar als ik het kantoor verlaat doe ik wel de deur achter me op slot. Het spijt me, maar...'

'Je hoeft je niet te verontschuldigen,' stelde Arendsoog hem gerust.

Grisley lachte als een boer die kespijn heeft. 'Ik heb me nog nooit zo beroerd gevoeld, weet je dat.'

Arendsoog klopte hem op de schouder. 'Bedankt, boss,' zei hij. 'Ga nu maar en pieker niet teveel over mij.'

Grisley knikte en verliet het kantoortje. Toen hij de deur achter zich sloot, werd hij onmiddellijk omringd door de vele nieuwsgierigen. De oude sheriff voelde de woede in zich opstijgen. 'Uit de weg,' snauwde hij. Met grote passen beende hij tussen de omstanders door.

HOOFDSTUK 2

Nog vierentwintig uur...

De zon stond op haar hoogste punt, toen sheriff Grisley eindelijk terugkwam. De uren, die sinds zijn vertrek verstreken waren, hadden Arendsoog een eeuwigheid geleken. Grisleys gezicht stond nog ernstiger dan toen bij wegging. Nauwelijks had hij de deur achter zich gesloten of Arendsoog sprong op.

‘En...? Iets wijzer geworden?’

‘Ik weet het niet meer, Bob,’ zuchtte de oude man. ‘Ik weet het niet meer.’

Arendsoog nam hem aandachtig op. Wat was er nu weer gebeurd?

Grisley ging op de rand van zijn bureau zitten. ‘Ik zal maar met de deur in huis vallen,’ zei hij dan. ‘Tussen de papieren in de Bank heb ik de door jou getekende cheque niet gevonden...’

De verbijstering kon men als het ware van Arendsoogs gezicht scheppen. ‘Was... die cheque er niet. Maar dat móét! Ik heb hem toch zelf gegeven.’

Grisley haalde ontmoedigd de schouders op. ‘Ik geloof je op je woord, maar hij is spoorloos...’

Arendsoogs lippen werden een bleekrode, smalle streep. ‘Het gaat er steeds meer op lijken, dat de een of ander mij te grazen wil nemen,’ bromde hij.

‘Er is nog meer, Bob,’ ging Grisley verder. Hij voelde zich een onheilsprofeet. ‘Je weet, dat Handell altijd zeer precies was. Uit zijn aantekeningen bleek, dat hij vanmorgen iets meer dan vierenzeventigduizend dollar in kas had. Hij heeft jou een dikke zevenenvijftigduizend dollar uitbetaald. Er moest dus nog ongeveer zeventienduizend dollar in kas zijn...’

‘Behalve natuurlijk als hij niet alleen aan mij geld heeft uitbetaald,’ onderbrak Arendsoog hem.

Grisley schudde het hoofd. ‘Jij was Handells eerste en... volgens de getuigen, laatste klant vandaag... Die zeventienduizend dollar moesten er dus zijn...’

‘Maar ze zijn er niet...’ begreep Arendsoog.

Grisley stak een hand in de binnenzak van zijn jack en haalde er een voorwerp uit, dat in een rode halsdoek gewikkeld was. Hij rolde de doek op het bureau open. ‘Ken je deze dolk, Bob?’ vroeg hij toen.

Arendsoog hoefde niet naderbij te komen. Hij herkende het steekwapen onmiddellijk. Hij had het jaren geleden van Witte Veder gekregen. Het was een schitterend uitgesneden Indiaanse dolk, een dolk zoals er geen tweede bestond om de eenvoudige reden dat het handwerk was. Maar mocht er toch nog enige twijfel bestaan, dan namen de initialen B.S. die weg. Nee, de dolk was van hèm, Bob Stanhope!

‘Handell is met dit wapen om het leven gebracht,’ zei Grisley zacht.

Arendsoog ging zitten. Zijn ogen konden de dolk niet loslaten. Had iemand Handell met deze dolk, zijn dolk durven vermoorden? Het was een afgrijselijke gedachte.

De sheriff was echter nog niet aan het eind van zijn Latijn. ‘En... eh... die Roowey, weet je wel...’

‘Ja?’ Arendsoog snauwde het bijna.

‘Hij zegt, dat hij onder ede kan verklaren, dat hij vanmorgen niet met jou heeft staan praten, zoals jij beweert...’

Arendsoogs vuist kwam met een donderende slag op het bovenblad van het bureau terecht. ‘Maar nu is het genoeg! Zie je dan niet, dat alles in elkaar is gezet om mij erin te draaien!’

Grisley probeerde hem te kalmeren. ‘Natuurlijk zie ik dat, Bob. De vraag is alleen: door wie? Vertel me eens hoe de moordenaar aan die dolk is gekomen.’

‘Hij zat in mijn zadeltas,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik heb vannacht in het hotel aan de overkant geslapen. Mijn zadeltassen moeten daar nog liggen. Iedereen kan gisteravond of vanmorgen, toen ik de kamer af was, naar binnen zijn gegaan en hem weggenomen hebben.’

‘Die Roowey bijvoorbeeld,’ knikte Grisley. ‘Hij heeft vannacht ook in het Dorwan Hotel geslapen...’

Minutenlang bleef het doodstil in het kleine vertrek.

‘Al heeft die Roowey Handell niet vermoord, hij zit er toch tot aan zijn nek in,’ zei Arendsoog dan.

‘Evenals jij, Bob,’ vulde Grisley aan. ‘Vergeef me, dat ik het zo zeg, maar je zit er héél, héél lelijk in...’

‘Ik kàn het toch niet gedaan hebben! Toen Handell vermoord werd was ik al lang en breed bij het hotel!’

‘Dat zeg jij. Je hebt met Roowey staan praten, zeg je. Hij beweert

dat dit een leugen is... Hij was de enige die je een alibi kon bezorgen. Of... heb je nog iemand gezien, terwijl jullie stonden te praten?’

Arendsoog dacht even na. ‘Nee, ik kan het me niet herinneren. Het was nog vrij vroeg en er waren niet veel mensen op straat. Ik herinner me niet iemand gezien te hebben, die ik ken.’

‘En dus, Bob... heb je geen alibi... Bunder zal hier heel gauw achter zijn, vrees ik.’ Hij zweeg, omdat er hard op de deur gebonkt werd. Grisley liep langzaam naar de andere kant van het vertrek en opende de deur op een kier. ‘Als je over de duvel praat,’ gromde hij.

Arendsoog draaide zich half om. Er ging een schok door hem heen, toen hij de openbare aanklager zag binnenkomen. Of nee, we kunnen beter het woord ‘schommelen’ gebruiken. Bunder liep niet, hij schommelde. Zijn dikke buik volgde de bewegingen iets vertraagd. Toen hij in het midden van het vertrek stil bleef staan, wiegde de buik nog even na. Zwijgend stond hij daar – terwijl Grisley terugliep naar de stoel achter het bureau de benen iets uit elkaar alsof hij bang was dat hij topzwaar zou worden en zou omvallen. Hij had zijn duimen bij de oksels achter de rand van zijn vest gestoken. Zijn gebalde handen met de vette worstvingers lagen als weke vleesbergjes op zijn borst. Een kapot gebeten sigaar stak tussen de slappe lippen.

Arendsoog keerde zich om.

Het leek wel of Bunder hierop gewacht had. ‘Is mister Stanhope in staat van beschuldiging gesteld?’ vroeg hij op een toon alsof hij naar het weer informeerde.

‘Hoezo?’ zei Grisley kort.

‘Niet om het een of ander, maar ik vraag me af of iemand die van moord verdacht wordt wel aan déze kant van de tralies hoort... Bovendien zou ik hem allereerst ontwapend hebben...’

‘Wil je je met je eigen zaken bemoeien, Bunder!’ snauwde Grisley. ‘Wat hiér gebeurt is voor mijn verantwoording.’

‘Goed! Goed!’ suste Bunder schijnheilig. ‘Ik hoop alleen voor jou, dat je geen moeilijkheden zult krijgen...’

Grisley deed alsof hij de opmerking niet hoorde. ‘Wat kwam je doen?’

Bunder grijnsde breeduit. ‘Je zult begrijpen, dat ik bijzonder geïnteresseerd ben in deze zaak. Ik kwam eens kijken hoe we ervoor staan...’

‘Dat krijg je te horen zodra de tijd daarvoor rijp is,’ antwoordde de sheriff.

‘Ik heb al zo het een en ander gehoord,’ ging Bunder onverstoorbaar verder. ‘Een zekere Roowey kwam me inlichten...’

‘Roowey... !? beet Grisley hem toe. ‘Waarom deed hij dat? Als hij iets belangrijks te zeggen heeft kan hij hierheen komen!’

Bunder kuchte. ‘Eh... Roowey zei dat hij de indruk gekregen had, dat jij ten opzichte van de verdachte nogal bevooroordeeld was... Ik kon hem daarin niet helemaal ongelijk geven,’ zei hij met een stem, die droop van het venijn. ‘Roowey had gehoord, dat de verdachte geprobeerd had hem in de zaak te betrekken door te beweren, dat zij met elkaar hadden staan praten op het moment dat de moord naar alle waarschijnlijkheid gepleegd werd. En aangezien genoemde Roowey helemaal geen zin had om in die moordzaak gemengd te worden, en omdat hij, zoals ik al zei, jou bevooroordeeld achtte, kwam hij naar mij toe...’

‘Ik neem dus maar aan, dat je volledig op de hoogte bent,’ zei Grisley inwendig kokend van woede.

‘Redelijk. Redelijk. Ik hoorde onder andere, dat er nogal wat geld verdwenen is...’

‘Hoe weet Roowey dat?’ beet Grisley hem toe. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik hem in vertrouwen genomen heb.’

‘Hoe hij het weet, doet er niet toe. Roowey vroeg zich alleen af of de verdachte het geld misschien in zijn hotelkamer verborgen had in de tijd waarin hij bewéért met Roowey te hebben staan praten...’ Hij stak een hand in zijn zak.

Arendsoogs hart kromp samen. Hij deed de ogen dicht, toen Bunder een stapel bankbiljetten op het bureau gooidde.

‘Ik vond dit geld in de zadeltassen van de verdachte. Ik ben zo vrij geweest het, onder getuigen, uit de tassen te halen en mee te nemen,’ zei Bunder kil. ‘Tel het even na, als je wilt. Het is bijna zeventienduisend dollar... Klopt dat met het vermiste bedrag?’

Grisley kwam langzaam overeind. Het was aan hem te zien, dat het hem moeite kostte zich te beheersen. Hij liep naar de deur en hield die wijd open. Er kwam geen woord over zijn lippen. Bunder begreep de wenk, die we geen stille wenk meer kunnen noemen. Heel even bleef hij nog staan, toen liep hij langs Grisley het kantoor uit. ‘Ik hoop, dat je na zoveel jaren voorbeeldige dienst niet een grote misstap zult begaan, Grisley,’ zei hij sarcastisch. ‘Laten je persoonlijke gevoelens voor de verdachte je er niet van weerhouden de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen...’

Met een dreunende slag smeedt Grisley de deur achter hem dicht. ‘Het serpent,’ barstte hij los. ‘Zou je hem niet! Hij haalde het bloed

onder mijn nagels vandaan... Ik begreep niet hoe jij zo rustig kon blijven zitten.'

'Ik heb nog nooit in mijn leven zo graag iemand een flink pak slaag gegeven,' bekende Arendsoog. 'Maar ik zou er niets mee opgeschoten zijn. Bunder had het over bevooroordeeld zijn. Als iemand dat is, is hij het wel!'

Weer viel er een geladen stilte. Grisley griste de bankbiljetten bij elkaar en smet ze in een lade van het bureau. Arendsoog staarde in gedachten naar het stukje blauwe lucht dat door het raam zichtbaar was. Hij dacht aan de mensen in de gevangenissen, die maanden, of zelfs jaren achtereen nog minder lucht te zien kregen. Veronderstel dat hij... Met een driftig hoofdschudden probeerde hij de sombere gedachten van zich af te zetten. Het lukte hem niet. Hoe hij de zaak ook bekeek, hij kwam er niet uit. De enige oplossing was, dat er inderdaad een derde man in het spel was geweest. Een man, die misschien al in het Bankgebouw aanwezig was, toen hij de cheque kwam verzilveren. Dié man moest Handell vermoord hebben, terwijl Roowey Arendsoog aan de praat hield. Hij popelde om zelf op onderzoek uit te gaan. Die derde man móést bestaan en dus moest hij ook opgespoord kunnen worden. Hij begreep echter drommels goed dat Grisley hem niet kon laten gaan. Zelfs als zijn oude vriend het zou aanbieden, mocht hij het niet accepteren. Het zou Grisley onherroepelijk zijn baan kosten en bovendien zou de oude sheriff strafbaar zijn omdat hij een gevangene had helpen ontsnappen...

Grisley was opgestaan en liep nerveus heen en weer in het vertrek. Twee keer leek het of hij iets wilde zeggen. Beide keren echter slikte hij de woorden nog net in.

Arendsoog begreep wat er in de sheriff omging. Hij haalde zijn revolver uit de holsters en legde ze op het bureau.

Grisley schoot naderbij. 'Doe die wapens terug, Bob,' zei hij zacht. 'Alsjeblieft...'

Arendsoog schudde het hoofd. 'Ik begrijp heel goed hoe mijn zaak ervoor staat, Grisley,' antwoordde hij. 'Ik wil geen voorkeursbehandeling hebben omdat ik nou toevallig een vriend van je ben...' Hij liep met grote passen naar de getraliede deur achterin het vertrek.

Grisleys handen grepen de rugleuning van een stoel en schenen het hout te willen versplinteren. 'Nee Bob,' kreunde hij. 'Dit wil ik niet... Ga in 's hemelsnaam zitten.'

Arendsoog liet zich niet ompraten. 'Laten we onze hersens erbij

houden,' antwoordde hij. 'Je móét mij opsluiten, terwijl je zelf op onderzoek uitgaat. Op die manier hebben we de meeste kans om deze zaak tot een goed einde te brengen... zonder jou en mij in moeilijkheden te brengen.'

Grisley zweeg.

'Pak je sleutels nu maar,' ging Arendsoog zacht verder. 'Ik neem het je niet kwalijk. Hoe zou ik het kunnen... Je moet je plicht doen.'

Er kwam beweging in de roerloze gestalte bij de stoel. Toen Grisley zich naar hem omdraaide, schrok Arendsoog. De oude sheriff zag eruit alsof hij net een tocht door de hel had gemaakt! Arendsoog legde een hand op de schouder van zijn baas. 'Kop op, Grisley. Alles komt best in orde. Ik weet het zeker.' Grisley knikte vaag. 'Maar je kunt mij een groot plezier doen als je mijn moeder en Witte Veder laat waarschuwen. Wil je dat?' Weer knikte de oude man. Toen haalde hij de grote sleutelbos te voorschijn...

Drie dagen later...

Bunder had haast achter de zaak gezet. Toen Grisley in de eerste achtenveertig uur na de moord niets, maar dan ook niets vond, dat een nieuw licht op de zaak zou kunnen werpen, besloot de openbare aanklager de gerechtelijke procedure te openen.

De rechtszaal was tot de laatste plaats bezet, toen Arendsoog door Grisley werd binnengeleid. De cowboy wierp een blik door de zaal. Hij was opgelucht toen hij zag dat zijn moeder en zuster niet aanwezig waren. Zij hadden hem in de afgelopen dagen een paar maal bezocht en hij had ze uitdrukkelijk gevraagd niet te komen. Wel zag hij Witte Veder en Jim, zijn trouwe voorman. Toen hij naar de andere kant van de zaal keek, was hij Bunder toch wel een beetje dankbaar. Als de openbare aanklager nog een paar dagen gewacht had, zouden er zeker meer journalisten gekomen zijn. Nu telde hij er al zeven! Zijn zaak scheen nogal wat opwinding veroorzaakt te hebben.

Het was maar goed, dat hij niet wist dat het nieuws drie dagen geleden via de telegraaf naar alle uithoeken van de staat en zelfs tot ver daarbuiten geseind was. Hij zou het niet prettig hebben gevonden als hij bijvoorbeeld de San Francisco Herald had gezien. Deze belangrijke krant vond het nieuws 'groot' genoeg om er op de voorpagina vier kolommen aan te wijden onder de kop 'Arendsoog, de schrik van misdadigers, nu zelf van moord verdacht'. Of de Wichita Koerier, die heel melodramatisch sprak van 'triest einde van een leven in dienst van de mensheid'...

De zaak zelf was heel eenvoudig en nam maar weinig tijd in beslag. Smith en Beaming verklaarden onder ede, dat zij Arendsoog de Bank hadden zien uitkomen kort voor Roowey naar binnen wilde gaan. Edward Roowey vertelde hoe hij het lichaam van Handell had gevonden en wat hij daarna had gedaan. Hij ontkende, dat hij voor het hotel met Arendsoog had staan praten. Tenslotte riep Bunder de eigenaar van het hotel als getuige op. Deze verklaarde, dat hij gezien had dat Bunder een bedrag van zeventienduizend dollar uit de zadeltassen van Arendsoog had gehaald. De bewuste tassen waren als bewijsstukken aanwezig. Arendsoog ontkende niet dat ze van hem waren en evenmin dat de dolk zijn eigendom was. Op de vraag van de rechter of hij schuldig was aan het misdrijf antwoordde hij echter met de meeste nadruk, dat hij onschuldig was.

De oude rechter, die nog bevriend was geweest met Arendsoogs vader, gaf met een brok in zijn keel een korte samenvatting aan de juryleden. De gezworenen trokken zich terug. Ze kwamen heel snel tot overeenstemming. Tien minuten later verklaarde de voorzitter van de jury, dat Arendsoog 'schuldig' was bevonden. En toen deed rechter Cleveland iets wat niemand verwachtte... Hij deed niet onmiddellijk uitspraak, maar bepaalde deze op de volgende middag.

Terug in zijn cel liet Arendsoog zich op zijn krib vallen. Hij was uitgeput van spanning en teleurstelling. Hij kon niet redelijk meer denken en nam het de juryleden kwalijk, dat zij aan zijn onschuld hadden getwijfeld. Het waren toch allemaal oude vrienden van hem geweest!

Grisley probeerde hem op te beuren. 'Kom Bob, alles is nog niet verloren!'

Arendsoog haalde de schouders op. 'Ik weet het niet meer, Grisley. Cleveland kan morgen maar één uitspraak doen...'

'Morgen! Dan zijn we weer vierentwintig uur verder... In vierentwintig uur kan een heleboel gebeuren. Misschien ontdekken we nog iets. Cleveland stelde de uitspraak niet voor niets uit. Hij mag je heel graag, dat weet je, en hij wil je graag nog een kans geven.'

Arendsoog trok de wenkbrauwen op. 'Je hebt alles al zeker honderd keer onderzocht,' mompelde hij. 'Wat denk je nog te bereiken?'

'Je weet nooit, Bob,' antwoordde Grisley tegen beter weten in. 'Maar moed verloren is al verloren... Ik ga wéér op onderzoek uit!'

Toen hij zijn kantoor verliet, liet hij een ongelovige en wanhopige Arendsoog achter...

HOOFDSTUK 3

Grisley vertrouwt het niet

Sheriff Grisley hield woord. Hoewel hij er zelf ook een hard hoofd in had, begon hij voor de zoveelste maal zijn onderzoek in de Bank, waar Handell vermoord was. De woorden van Arendsoog lieten hem niet met rust. Er moest een derde man in het spel zijn... Arendsoog, Edward Roowey en... Ja wie was nummer drie...?!

Centimeter voor centimeter onderzocht hij de grond achter de kassa. Evenals alle voorgaande keren werd hij echter niets wijzer. Hij verspilde zijn tijd. Zijn tijd? Nee, hij verspilde Arendsoogs kostbare vierentwintig uur... Het had geen zin hier verder te zoeken. Witte Veder had op zijn verzoek ook een keer een onderzoek ingesteld en als de Indiaan geen enkel spoor kon vinden, mocht hij niet verwachten meer geluk te zullen hebben. Hij moest de zaak van een andere kant benaderen. Een andere kant, maar welke...? In gedachten verzonken slenterde hij de hoofdstraat door. Edward Roowey? Harry Dewill, zijn nieuwe deputy (hulpsheriff), had de lange vreemdeling de afgelopen dagen voortdurend in de gaten gehouden. Roowey had de stad niet één keer verlaten en met niemand contact gehad, behalve dan met Bunder en Grisley zelf.

Nog steeds in gedachten liep hij het Dorwan Hotel binnen. De eigenaar begroette hem overdreven vriendelijk.

‘Is Stanhopes kamer nog vrij?’ vroeg Grisley kort.

‘Natuurlijk sheriff. Je had me toch opgedragen voorlopig de kamer niet te verhuren!’ antwoordde de ander snel.

‘De sleutel?’ Grisley kon het niet helpen, maar hij was niet in staat om vriendelijke gesprekken te voeren.

De hoteleigenaar haastte zich naar het sleutelbord. ‘De kamer is misschien een beetje vuil,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik heb hem met opzet al die dagen niet laten schoonmaken.’

Grisley hoorde het niet eens. Moeizaam klom hij de brede trap op. Ook hij voelde zich bekaf. De spanningen van de afgelopen dagen waren hem niet in de koude kleren gaan zitten. Hij had de laatste

nachten geen oog dicht kunnen doen.

De kamer waarin Arendsoog zijn laatste nacht als vrij man had doorgebracht zag eruit als iedere hotelkamer nadat iemand er geslapen heeft. Over de leuning van een stoel hing een shirt. De dekens van het bed waren teruggeslagen. Het kussen lag naast het hoofdeinde op de grond. De lampetkan was bijna leeg. In het bodempje water dreef een dode vlieg. Grisley opende de kast, die het grootste deel van de linkermuur besloeg. Op een paar laarzen na was het meubelstuk leeg. Hij ging op de rand van het bed zitten, de ellebogen op de knieën en het hoofd steunend in de handen. Wat kon hij nu nog meer doen? Hij had alles onderzocht wat er te onderzoeken viel. Wat deed hij hier nog? Alles was immers toch verloren. Morgen zou rechter Cleveland uitspraak doen... Aan de overkant van de gang werd een kamerdeur dichtgeslagen. Hij hoorde het geluid, maar schonk er geen aandacht aan. Vijf, tien minuten zat hij roerloos en staaarde naar de wirwar van takken in het kleedje voor het bed. De takken grepen in elkaar, vlochten een ondoordringbaar netwerk. Plotseling kreeg hij het benauwd. Hij stond op en opende een raam. De hoofdstraat lag vredig in het licht van de ondergaande zon. Grumworth, de smid, kwam juist uit de saloon naar buiten. Hij stond een beetje wankel op de benen. De kranige weduwe van Mike Narriman spitte als een landarbeider haar tuintje om. De jonge Peter Stone van de stalhouderij leidde een paard aan de teugels door de hoofdstraat. Het paard... Er ging een schok door de oude sheriff. Hij kende het dier... Hij vergat het raam te sluiten en holde de kamer door en de trap af.

Edward Roowey stond bij de balie en telde een aantal dollarbiljetten neer. Hij keek op, toen Grisley als een wervelwind naar beneden kwam. Hij grinnikte. 'Nog geen last van stijve gewrichten merk ik, sheriff,' zei hij.

Buiten adem bleef Grisley naast hem staan. 'Vertrekt u, mister Roowey?'

Edward Roowey knikte. 'U had mij gevraagd – of moet ik zeggen 'bevolen' – in Dorwan te blijven tot de rechtszitting. Wel... ik heb mijn plicht als staatsburger gedaan en mijn getuigenis afgelegd. Al met al heeft dit grapje me een paar dagen gekost en in mijn beroep is tijd erg kostbaar. Ik moet morgen voor zaken in Phoenix zijn en ik vind het al vervelend genoeg, dat ik een deel van de tocht in het donker moet rijden.'

Grisley gaf geen antwoord. Wat Roowey vertelde klonk aannemelijk.